

„אני אמא!“

צעקה רבקה מיכאלי

ביום השישי קבעה רבקה מיכאלי פגישה לראיון עם נעמי שמר. „בואי, נעשה את זה ביום שני“, הציעה רבקה. „הש-תגעת“, אמרה לה נעמי, „את לא תגיעי לי-יום שני, את תלדי לפני זה.“ רבקה שכחה לגמרי שהיא עומדת ללדת. היא לא האמינה שזה יבוא כל-כך מהר. היא התעקשה לקבוע את הראיון ליום שני. „אל תדאגי“, היא אמרה לנעמי, „הילד יחכה בשקט ובנימוס עד שהראיון ייגמר.“ ביום השני באה נעמי שמר לקול-ישראל, הראיון היה מוצלח מאוד, רבקה-לה היתה מבריקה כרגיל וכשהכל ניגמר אמרה לה נעמי: „כיון שאת ידועה כמלכת הטיימיןג או את יכולה ללכת עכשיו ללדת.“

★ ★ ★

בעייה אקטואלית

רבקה לא התייחסה לבעיית הילד כאל בעייה אקטואלית. אבל אחרי הצהריים היא הפסיקה לצחוק. בערב היא הרגישה לא טוב, ויורם, אבי בנה, לקח אותה לבית-החולים.

הדוקטור בדק אותה ואמר שעדיין יש זמן. הוא רשם לה כדורים, ושלה אותה הביתה. תה הכאבים, ושלה אותה הביתה. היא ישבה יחד עם יורם וכתבה לו דו"ח בנייני עבודה. פתאום היא הרגישה לא טוב, ויורם רץ וצלצל לרופא. הרופא אמר שאם

צילום בלעד'י: רבקה מיכאלי מחזיקה את בנה יונחן. לפני הברית, כשלידם האב יורם

ועכשיו - גם יתחתנו

סוף סוף לתת ליורם אשתו האנגליה. השבוע הוא יקבל אותה, בעוד חודש עומדים השניים להתחתן, ובעוד שלושה חדשים מתכוננת רבקה לחזור לעבודה בריאה, שלמה ומאושרת.

ובינתיים כבר נערכה ברית-המילה לרך הנוולד, שנקרא שמו בישראל יונתן.

היה זה טקס מפואר, עם הרבה אורחים והרבה מתנות והרבה שומרי-ראש שמנעו כניסה מצלמים טרדניים.

אבל המילה האחרונה היתה אצל האמא של רבקה, עורכת-הדין בילה מיכאלי: „לפי דיני ישראל“, היא אמרה, „יורם ורבקה נשואים. כי אשתו הראשונה של יורם היתה לא-יהודייה ואין קידושין כאלה תופסים!“

היא שכבה בבית-החולים, מוקפת זרי פרחים ענקיים וערימות, ערימות של מכתבי מעריצים.

נשים מכל הארץ כתבו לה מכתבי הודות והערצה, במקום להתנגד למעשה שלה הן מעריצות אותה על כך ומודות לה על שהיה לה העוז.

היא קיבלה גם מכתבי ברכה מכל ידידיה ובעיקר מיענקלה אגמון ששלח לה פרחים ועליהם הקדשה „לאם השנה!“ מקיבוץ ארו היא קיבלה חלת דבש, היא קיבלה שוקו לדות, סוכריות וערימות של מתנות.

יחד עם הליוה אירעו לרבקה עוד מאורעות משמחים. בדיוק ביום בו ניכנסה לבית-החולים הגיעה הידיעה על הגט שהסכימה

הראש. רבקה התרגשה התרגשות גדולה. „אני אמא! אני אמא!“ היא בכחה „יש לי ילד! יש לי ילד!“

היא רצתה ממנו שני דברים, שיבכה קצת, כמו ילד אמיתי, ושיתנו לה להסתכל עליו.

★ ★ ★

ידיעה עד גט

ככבר ביום הראשון שלאחר הלידה היא התגאתה בו כמו אם אמיתית. „הוא שוקל שלושה קילו ומאה חמישים גרם“, היא סיפרה בהתלהבות. „הוא כל כך דומה ליורם, כמו שתי טיפות מים. יש לו עיניים כחולות ואף קטן ושיער בלונדי. הוא כל כך יפה, יש לו עיניים נהדרות.“

היא מרגישה לא טוב מוטב שתבוא לבית-החולים.

היא הגיעה לבית-החולים, הכניסו אותה מייד לחדר הלידות. אולם לפני שהיא ניכנסה לחדר היא הספיקה לצלצל לאחיה שהוא רופא במיקצועו, והאח בא במהירות לבית-החולים, כדי להשיג על הלידה.

עד שהצירים התגברו היא שכבה במיטה עם חוברת ביד וניסתה ללמוד מהר מה ש' התעצלה ללמוד לפני כן: אך יולדים לידה טבעית. היא למדה את זה בעליפה, מה ש' הספיקה, הספיקה. ומה שלא הספיקה עשה כבר הטבע ולאחר לילה שלם יצא לאוויר העולם היורש הצעיר של משפחת מיכאלי.

הוא יצא הפוך. קודם הרגליים ואחר כך

מגדול ועד קטון
מתרחצים ב-
דרמפון

Taya